

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Viktora Kučery (soudce zpravodaj) a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **statutární město Liberec**, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 1, Liberec, zast. Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem se sídlem 1. máje 97/25, Liberec, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2016, č. j. MF-14752/2015/1203, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 8. 2018, č. j. 31 Af 62/2016 – 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým zrušil jeho rozhodnutí ze dne 30. 9. 2016, č. j. MF-14752/2015/1203, a věc mu vrátil k dalšímu řízení; citovaným rozhodnutím žalovaný na základě odvolání žalobce změnil výši jeho odvodu za porušení rozpočtové kázně – a to tak, že částku odvodu ve výši 219 877 867 Kč snížil na částku 10 993 894 Kč.

[2] Regionální rada soudržnosti Severovýchod poskytla žalobci v rámci regionálního operačního programu NUTS II Severovýchod (ROP SV) dotaci na realizaci projektu s názvem „*Revitalizace městských lázní na galerijní objekt*“. Při realizaci tohoto projektu prostřednictvím veřejné zakázky žalobce jako zadavatel omezil potenciální okruh dodavatelů pouze na ty dodavatele, kteří mají zkušenosti s rekonstrukcemi památek v České republice. To bylo žalobci vytknuto s tím, že porušil zásadu zákaz diskriminace danou zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), jakož i bod 12.1 smlouvy o poskytnutí dotace, tj. povinnost postupovat při výběru dodavatelů pro uskutečňování projektu právě podle zákona o veřejných zakázkách.

[3] V návaznosti na uvedené porušení zákona o veřejných zakázkách:

- dne 12. 11. 2014 vydal Úřad regionální rady soudržnosti Severovýchod (dále jen „správce daně“) platební výměr (č. 54/2014), kterým žalobci uložil odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 219 877 867 Kč;
- dne 13. 11. 2014 podal žalobce žádost o prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně z důvodu nepřiměřené tvrdosti, o níž Výbor Regionální rady soudržnosti Severovýchod rozhodl dne 28. 11. 2014 tak, že prominul odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 212 684 918,60 Kč, tj. 95 % z celkového odvodu vyměřeného platebním výměrem (č. 54/2014), přičemž neprominutá část odvodu ve výši 7 192 948,40 Kč bude započtena vůči čtvrté žádosti o platbu, kterou žalobce předložil;
- dne 12. 12. 2014 podal žalobce odvolání proti výše uvedenému platebnímu výměru (č. 54/2014), o němž žalovaný rozhodl shora specifikovaným rozhodnutím ze dne 30. 9. 2016 tak, že částku odvodu uvedenou v platebním výměru snížil z 219 877 867 Kč na 10 993 894 Kč.

[4] Rozhodnutí žalovaného odvolacího orgánu (stěžovatele) napadl žalobce žalobou, v níž kromě jiného namítl, že žalovaný při svém rozhodování opomenul skutečnost, že odvod za porušení rozpočtové kázně již byl žalobci pravomocně prominut. Podle žalobce vydání odvolacího rozhodnutí, ve kterém byla částka odvodu snížena na 10 993 894 Kč, bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté. Pokud žalovaný v odvolacím řízení zjistil, že část odvodu byla žalobci prominuta tak, že neprominutá částka odvodu činila 7 192 948,40 Kč, byl povinen tuto skutečnost zohlednit ve svém odvolacím rozhodnutí.

[5] Napadeným rozsudkem krajský soud shledal právě tento žalobní bod důvodným, a proto podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vyšel přitom z povahy rozhodnutí o prominutí daně (odvodu), které má hmotněprávní účinky; to znamená, že jeho vydáním zaniká nejen platební povinnost, ale i daňová povinnost v prominuté výši. Vydáním rozhodnutí o prominutí části daně je tedy založena v prominuté části překážka věci rozhodnuté a správce daně již o této části daně není oprávněn znovu rozhodovat – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2012, č. j. 5 Afs 54/2011 – 167. Podle krajského soudu tak vedle sebe nemůže existovat rozhodnutí žalovaného, kterým je uložen odvod ve výši 10 993 894 Kč, a rozhodnutí o částečném prominutí odvodu, dle něž je žalobce povinen uhradit odvod ve výši pouze

pokračování

7 192 948,40 Kč. Krajský soud sice připustil, že není zcela jasné, jakým způsobem dospěl Výbor regionální rady soudržnosti Severovýchod k částce prominutého odvodu, neboť v rozhodnutí uvedený mechanismus výpočtu (95 % z 219 877 867 Kč) neodpovídá výsledné částce. Je docela dobře možné, že při koncipování rozhodnutí došlo k chybě ve výpočtu. Nicméně podle krajského soudu je podstatné, že v rozhodnutí je jasně uvedena částka 212 684 918,60 Kč jako prominutá část odvodu a této částce koresponduje neprominutá část odvodu ve výši 7 192 948,40 Kč. Povinností žalovaného tedy bylo uvedené částky respektovat s tím, že odvod snížený na 10 993 894 Kč je nutno dále snížit na 7 192 948,40 Kč.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný odvolací orgán kasační stížnost, v níž uplatnil důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky týkající se zákonnosti výše uloženého odvodu za porušení rozpočtové kázně.

[7] Žalovaný nejprve namítl, že rozhodnutí o prominutí odvodu je v daném případě zmatečné, neboť úmyslem rozhodujícího orgánu bylo prominout 95 % uloženého odvodu, tedy 95 % z částky 219 877 687 Kč, což je 208 883 803 Kč; neprominutá částka odvodu tedy měla představovat částku 10 993 894 Kč, jak je uvedeno ve výroku krajským soudem zrušeného rozhodnutí žalovaného. Tento závěr je možné dovodit mj. z toho, že:

- v poučení platebního výměru správce daně uvedl, že uložený odvod lze na základě písemné žádosti prominout až do výše 95 %,
- Výbor Regionální rady soudržnosti Severovýchod schválil svým usnesením č. 199/2014 „*prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 212684918,60 Kč, tj. 95 %*“,
- v samotném výroku rozhodnutí je uvedena procentní výše 95 %,
- v odůvodnění rozhodnutí je odkaz na „*schválené podmínky ROP SV*“,
- regionální rady promíjejí odvody za porušení pravidel při zadávání veřejných zakázek v souladu s pokyny COCOF (Výboru pro koordinaci fondů Evropské unie), to znamená ve výši 95 %, 90 % nebo 75 %.

[8] V rozporu s rozhodnutím o prominutí odvodu a běžnými postupy v obdobných věcech tak prominutá část odvodu neodpovídá 95 % z celkového odvodu, ale cca 97 % odvodu; taková výše prominutí odvodu je dle žalovaného nejen nestandardní, ale rovněž neodůvodněná a nelze ji dovodit z žádné metodiky, usnesení či podmínek pro čerpání dotace. V tomto kontextu současně žalovaný uvedl, že si je vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 54/2011 – 167, na který odkázal krajský soud s tím, že vydáním rozhodnutí o prominutí odvodu zaniká nejen platební povinnost, ale i daňová povinnost v prominuté výši a správce daně již o prominuté části daně není oprávněn znovu rozhodovat. Přesto považoval právní názor krajského soudu o nemožnosti současné existence rozhodnutí o uložení odvodu a rozhodnutí o prominutí odvodu za nesprávný. Poukázal na to, že je zcela běžné, že odvod je v určité výši pravomocně stanoven a následně je vydáno rozhodnutí o prominutí odvodu. To znamená, že existuje rozhodnutí správce

daně, který stanoví odvod, a vedle něj rozhodnutí poskytovatele o prominutí odvodu, které v mnoha případech správcem daně stanovený odvod v platební rovině modifikuje. Právě s ohledem na naznačené rozlišení odvolacího řízení při správě odvodu za porušení rozpočtové kázně na straně jedné a řízení o prominutí tohoto odvodu na straně druhé pak žalovaný konstatoval, že v rozhodnutí o odvolání bylo třeba uvést částku 10 993 894 Kč. S ohledem na legitimní očekávání porušitele rozpočtové kázně dané existujícím rozhodnutím o prominutí ovšem žalovaný připustil potřebu poučit porušitele – zde: žalobce o jeho povinnosti platební. Podle názoru žalovaného si tak lze představit, že kromě stanovení odvodu na 10 993 894 Kč měl v odvolacím rozhodnutí uvést, že s ohledem na rozhodnutí o prominutí (i když ho považuje za chybné, resp. zmatečné – viz výše), představuje platební povinnost žalobce pouze částku ve výši 7 192 948,40 Kč.

[9] Na základě uvedeného navrhl žalovaný, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalobce k předložené kasační stížnosti podal vyjádření, v němž navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Za situace, kdy rozhodnutí o prominutí části odvodu nebylo následně nijak změněno či zrušeno, bylo povinností žalovaného prominutou částku respektovat – a nic na tom nemění skutečnost, že tato částka (matematicky) neodpovídá 95 % odvodu. Nelze rovněž přisvědčit tvrzení žalovaného, že vedle sebe může existovat jeho rozhodnutí, kterým je uložen odvod ve výši 10 993 894 Kč, a současně rozhodnutí o částečném prominutí odvodu, podle kterého je dána povinnost uhradit odvod v jiné výši. Závěrem, s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 54/2011 – 167, žalobce uvedl, že vydáním rozhodnutí o prominutí části daně, resp. odvodu již byla založena v prominuté části překážka věci rozhodnuté a žalovaný o této části odvodu nebyl oprávněn znovu rozhodovat.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele jedná osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podstatou věci je posouzení zákonnosti výše uloženého odvodu, který stěžovatel snížil z částky 219 877 867 Kč na částku 10 993 894 Kč, ačkoli v mezidobí již bylo pravomocně rozhodnuto o prominutí uloženého odvodu s tím, že neprominutá část odvodu činí pouze částku 7 192 948,40 Kč.

pokračování

[14] Krajský soud dospěl k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, který žalobci snížil odvod na výše uvedenou částku, neboť tato částka nerespektuje pravomocné rozhodnutí o prominutí odvodu. Závěr krajského soudu stěžovatel z pozice žalovaného odvolací orgánu napadl v několika dílčími námitkami; v první řadě namítl zmatečnost rozhodnutí o prominutí odvodu s tím, že neprominutá částka ve výši 7 192 948,40 Kč neodpovídá prominutí 95 % z celkového odvodu, jak je uvedeno v rozhodnutí.

[15] K tomu je třeba poznamenat, že uvedená částka skutečně neodpovídá dané procentní výměře, neboť 95 % odvodu ve výši 219 877 867 Kč odpovídá částka ve výši 208 883 973,65 Kč; to znamená, že neprominutá částka činí, resp. měla činit (podle mechanismu propočtu) 10 993 893,35 Kč, po zaokrouhlení (nahoru) 10 993 894 Kč, tj. tutéž částku, na niž žalovaný odvod ve výsledku snížil. Problém ovšem spočívá v tom, že ve výroku rozhodnutí o prominutí odvodu je jasně stanovena „*neprominutá část odvodu ve výši 7 192 948,40 Kč*.“ Jak k této konkrétní částce rozhodující orgán dospěl, není zřejmé, nicméně hovoří-li se v rozhodnutí o prominutí 95 % z celkového odvodu, nabízí se jako vysvětlení v podstatě pouze chyba v počtech. Žalobci nebylo prominuto 95 % z celkového odvodu, nýbrž 96,72 %, po zaokrouhlení (nahoru) 97 %. Popsaná početní chyba je svým charakterem zřejmou nesprávností, kterou podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu bylo možno opravit postupem podle § 104 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

[16] Institut opravy zřejmých nesprávností lze aplikovat na zjevné omyly – chyby v psaní, počtech apod., které jsou dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími správné znění. Z okolností posuzovaného případu je přitom patrné, že úmyslem bylo prominout toliko 95 % z celkového odvodu, nikoli více. Oporou pro tento závěr je nejen odůvodnění rozhodnutí o prominutí odvodu, ale rovněž další okolnosti, na které poukázal sám stěžovatel v kasační stížnosti – např. poučení obsažené v platebním výměru (č. 54/2014) a další; blíže viz bod 7 odůvodnění tohoto rozsudku. Uvedené skutečnosti svědčí o chybě v počtech, tj. zřejmé nesprávnosti ve vyhotovení rozhodnutí, nikoli o jeho zmatečnosti. Ostatně zmatečnost je spjata primárně s řízením soudním, nikoli správním, resp. daňovým a jedná se o velmi vážnou vadu řízení – viz § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., dle kterého zmatečnost řízení před soudem spočívá v tom, že „*chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce*.“

[17] O nic takového v daném případě zjevně nejedná a nejedná se ani o jinou vážnou vadu způsobující nicotnost rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že rozhodnutí o prominutí odvodu vydal věcně příslušný orgán, jde o rozhodnutí, které disponuje obsahovými i formálními náležitostmi a netrpí vadami, které by ho činily neuskutečnitelným či zjevně vnitřně rozporným – obsah rozhodnutí je plně pochopitelný, není zmatečný, nesmyslný ani neurčitý a ve zjevném protikladu není ani jeho výrok a odůvodnění. Vada rozhodnutí o prominutí odvodu spočívá výhradně ve zřejmé chybě v počtech, přičemž její oprava byla možná pomocí institutu opravy zřejmých nesprávností, jak již bylo naznačeno shora – samozřejmě při splnění podmínek daných daňovým řádem v § 104.

[18] V případě, že se tak nestalo a rozhodnutí o prominutí odvodu nebylo posléze opraveno ani nijak změněno či zrušeno, nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu jinak, než vycházet z toho, v jaké výši byla neprominutelná část odvodu skutečně stanovena ve výroku rozhodnutí o prominutí odvodu (nikoli z toho, v jaké výši stanovena být měla, jak se snaží sugerovat stěžovatel). Výrok je nedůležitější částí rozhodnutí; jsou v něm konkretizována práva a povinnosti, o nichž bylo rozhodnuto, včetně povinností platebních. A jde-li o platební povinnost, musí být součástí výroku jednak přesné uvedení částky, jednak číslo účtu příslušného poskytovatele platebních služeb, kam má být platba poukázána; viz § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu. To bylo splněno, neboť ve výroku rozhodnutí byla jasně stanovena neprominutá část odvodu ve výši 7 192 948,40 Kč; současně s ohledem na specifika čerpání dotace byl stanoven mechanismu započtení dané částky vůči čtvrté žádosti o platbu, kterou předložil žalobce k proplacení ve výši 51 523 622,87 Kč.

[19] Lze proto konstatovat, že jako určující a rozhodná z hlediska dalšího postupu stěžovatele v odvolacím řízení byla – v rozhodnutí o prominutí odvodu – jasně uvedená částka ve výši 212 684 918,60 Kč jako prominutá část odvodu a s touto částkou korespondující neprominutá část odvodu ve výši 7 192 948,40 Kč. Toto byly základní parametry pro postup stěžovatele, které byl povinen respektovat, a pokud tak neučinil, pochybil a jeho odvolací rozhodnutí z hlediska zákonnosti nemůže obstát.

[20] Obecně lze jistě dát stěžovateli za pravdu v tom, že v aplikační praxi mohou nastat situace, kdy vedle sebe existuje rozhodnutí správce daně, který stanoví odvod, a vedle něho rozhodnutí poskytovatele o prominutí odvodu. Podstatná je ovšem návaznost či spíše posloupnost obou řízení – tedy řízení o stanovení samotného odvodu a řízení o jeho prominutí, které od sebe stěžovatel správně odlišuje. Vychází přitom z toho, že odvod je v určité výši pravomocně stanoven a následně je vydáno rozhodnutí o prominutí odvodu. V nyní souzené věci však k vydání rozhodnutí ve věci prominutí odvodu došlo dříve, než byl vůbec odvod pravomocně stanoven – ba co víc, bylo rozhodnuto o jeho částečném prominutí ještě předtím, než vůbec žalobci uplynula lhůta pro podání odvolání. Pakliže žalobce možnosti podat odvolání proti rozhodnutí o odvodu využil, odvolání podal v době, kdy již bylo rozhodnutí o (částečném) prominutí odvodu pravomocné, není pochyb o tom, že pro žalovaný odvolací orgán zde v části prominuté daně existovala překážka věci rozhodnuté.

[21] Převáděno na konkrétní skutkové okolnosti nyní souzené věci to znamená, že žalovaný odvolací orgán byl vázán rozhodnutím o (částečném) prominutí odvodu, tudíž nemohl snížit odvod jen na částku 10 993 894 Kč, jak konstatoval krajský soud. Nejvyšší správní soud s tímto náhledem souhlasí a dodává, že s ohledem na naznačený běh věci a jejich posloupnost byl krajský soud povinen k příslušné žalobní námitce rozhodnutí žalovaného zrušit. Rozhodnutí o prominutí odvodu slouží jako materiální korektiv k odstranění či zmírnění tvrdosti důsledků rozhodnutí o odvodu, který by měl být logicky aktivován až poté, co k případné tvrdosti dojde – tedy poté, co je výše odvodu pravomocně určena. Teprve pak je dána výsledná částka, z níž je možné promíjet. V daném případě však paradoxně celý proces proběhl naprosto opačně – nejprve byla pravomocně prominuta určitá částka z odvodu, a proto ji musel stěžovatel z pozice odvolacího orgánu respektovat.

pokračování

Rozhodnutí o prominutí daně, resp. odvodu má totiž hmotněprávní účinky, jak potvrdil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2012, č. j. 5 Afs 54/2011 – 167, v němž podobně jako v nyní projednávané věci žalovaný odvolací orgán nezohlednil existenci rozhodnutí o prominutí daně, resp. odvodu. V této souvislosti přitom zdejší soud v citovaném rozsudku zdůraznil, že *„rozhodnutí o odvolání spolu s platebním výměrem je exekučním titulem, přičemž nelze připustit, aby částka, jež může být na základě tohoto titulu vymáhána, byla vyšší než ta, pro kterou svědčí stěžovateli platební povinnost. Pokud žalovaný o již prominuté dani znovu rozhodoval, pochybil. V prominuté části odvodu bylo na místě řízení dle § 27 odst. 1 písm. e) ZSDP zastavit.“*

[22] Z uvedeného je zjevné, že není možné připustit, aby stěžovatelem snižená částka odvodu byla vyšší než částka, pro kterou svědčí platební povinnost žalobce, tj. neprominutá část odvodu, která měla být žalobci započtena oproti jeho žádosti o platbu. Stěžovatelem namítané odlišení roviny platební tak nelze s ohledem na okolnosti projednávané věci akceptovat, stejně jako to, že snad bylo možné „vyřešit“ věc tím, že by v rozhodnutí poukázal na platební povinnost žalobce pouze ve výši 7 192 948,40 Kč. Především je nutno uvést, že nic takového v rozhodnutí žalovaného obsaženo není. Ve výroku rozhodnutí se objevuje pouze změna částky stanoveného odvodu, o nějaké nižší platební povinnosti se zde vůbec nehovoří. Nedůležitější částí rozhodnutí je přitom právě jeho výrok, který je závazný a který v případě žalobou napadeného rozhodnutí nemohl obsahovat vyšší částku než 7 192 948,40 Kč. Pouze ve výši této částky zde totiž neexistovala překážka věci rozhodnuté (*rei administratae*), jak vyplývá ze závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 54/2011 – 167. Ten se sice vztahuje k předchozí právní úpravě (zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků – viz užitá zkratka „ZSDP“), ovšem jeho závěry jsou aktuální i ve vztahu k současné právní úpravě, která upravuje prominutí daně v § 259 a § 260 daňového řádu.

[23] Stěžovatel v tomto směru ničeho nenamítal, přičemž platilo a pořád platí, že smyslem prominutí daně, resp. odvodu je odstranění či zmírnění nepřiměřené tvrdosti. Závěry zmíněného rozsudku jsou tak *mutatis mutandis* aplikovatelné i na nyní posuzovanou věc, v níž navíc byla pravomoc prominout odvod založena zákonem č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění účinném do 19. 2. 2015 (dále jen „zákon o územních rozpočtech“). Ustanovení § 22 odst. 12 zákona o územních rozpočtech upravovalo možnost prominutí nebo částečného prominutí povinnosti odvodu s tím, že aby byla tato možnost aktivována, musí k tomu být dány důvody hodné zvláštního zřetele; tyto důvody nejsou předmětem sporu, tím je pouze a jenom otázka výše prominutého odvodu, resp. otázka, zda bylo nutno tuto výši respektovat ze strany žalovaného odvolacího orgánu při rozhodování ve věci uložení samotného odvodu (a jeho snížení).

[24] V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za podstatné připomenout, že institut prominutí daně lze podle § 259 odst. 2 daňového řádu uplatnit již od vzniku daňové povinnosti – tj. od okamžiku, kdy nastaly skutečnosti, které jsou podle zákona předmětem daně, nebo skutečnosti tuto povinnost zakládající (§ 3 daňového řádu). Zákon tedy zjevně počítá s tím, že v praxi mohou nastat případy, kdy je možné promíjet i daň dosud nestanovenou. Totéž platí analogicky i pro promíjení odvodu za porušení

rozpočtové kázně v režimu zákona o územních rozpočtech, který v tomto směru žádnou odchylnou úpravu nestanoví. To znamená, že i v daném případě, kdy povinnost odvodu vznikla porušením rozpočtové kázně (v důsledku nedodržení zákona o veřejných zakázkách), bylo možno rozhodnout o prominutí odvodu ještě v době, než byl tento odvod pravomocně stanoven či uložen – tudíž dříve, než byla známa jeho finální výše. Jde o situaci do jisté míry paradoxní, jak již bylo zmíněno, nikoli však nezákonnou. Poskytovatel dotace nepochybně mohl rozhodnout o prominutí odvodu, nicméně pokud tak učinil dříve, než bylo pravomocně rozhodnuto o odvodu samotném, pak musel stěžovatel rozhodnutí o prominutí odvodu zohlednit (nebylo-li v mezidobí zrušeno, změněno ani opraveno v souladu s § 104 daňového řádu); to stěžovatel evidentně neučil, čímž se dopustil nezákonnosti, neboť v části prominutého odvodu znovu rozhodoval namísto toho, aby řízení zastavil [dle § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu].

[25] Stručně shrnuto: žalovaný s ohledem na výši prominutého odvodu nemohl snížit odvod žalobce na částku 10 993 894 Kč, tj. na částku vyšší než je částka 7 192 948,40 Kč. Rozhodnutím o prominutí odvodu zanikla žalobci povinnost odvodu – a to právě v prominuté výši odvodu, o níž již nebyl žalovaný oprávněn znovu rozhodovat. Pokud to nerespektoval, pak porušil § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu, dle kterého *„správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže bylo učiněno podání ve věci, o níž již bylo pravomocně rozhodnuto, nejde-li o rozhodnutí prozatímní nebo předběžné povahy.“* Jde o vyjádření obecné překážky řízení před správcem daně, která vychází ze zásady právní jistoty a ochrany práv nabytých v dobré víře, vč. legitimního očekávání, na něž se ostatně odkazoval i sám stěžovatel.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Ve světle shora uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto by mu jakožto úspěšnému účastníku řízení příslušelo právo na náhradu nákladů řízení vzniklých v důsledku zastoupení advokátem. Nejvyšší správní soud mu ovšem – podobně jako krajský soud – toto právo nepřiznal, neboť neshledal, že by se jednalo o náklady důvodně vynaložené.

[28] Žalobce je statutárním městem a jeho běžné agendě, k níž je personálně i finančně ze státního rozpočtu vybavován, se nijak zásadně nevymyká to, že se v dané věci bránil žalobou podanou u krajského soudu. Nelze proto spravedlivě žádat po stěžovateli, aby hradil náklady vzniklé tím, že žalobce udělil k zastupování plnou moc advokátovi. V této úvaze vyšel zdejší soud jednak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2012, č. j. 2 As 104/2012 – 35, publ. pod č. 2755/2013 Sb. NSS, a jednak z jemu předcházejících nálezů Ústavního soudu ze dne 14. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 1180/10, ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09, a ze dne 13. 8. 2012, sp. zn. II. ÚS 2396/09, v nichž ve vztahu k

pokračování

orgánům veřejné moci, jakož i územním samosprávným jednotkám, byla presumována existence dostatečného materiálního a personálního vybavení a zabezpečení k tomu, aby byly schopny kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musely využívat v řízení před obecnými soudy právní pomoci advokátů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu